

Skarpe observasjoner

Rønnaug Kleiva:
Balansepunkt
Dikt, Samlaget

På sitt beste formidler Rønnaug Kleiva skarpe observasjoner parret med en besnærende evne til å fokusere på stemninger som kun kan oppleves innenfor poesiens rammer. Hun røper med det sterke bevissthet om sitt medium, og prøver behagelig sjelden å være en forlenget arm av de undergangsvijsjoner f.eks. Dagsrevyen kan formidle til hvermann om vår urolige tid.

For det er ikke lenger vanskelig å gjette seg til at det er for mye krig i verden, eller at det kan være følt å leve. Det skal ikke være noen enkel oppgave å gi en poetisk rapport om det å være menneske mot slutten av 1900-tallet.

Kleivas prosjekt pendler mellom det strengt subjektive og

scener hvor hun vider ut sitt tematiske og språklige potensiale, slik at det minner om reinspikka realisme. Hun er da en god forteller. Kleiva er med andre ord en allsidig poet som vet når hun bør være klar og entydig, og når det passer å bygge teksten i kortfattede, symbolistiske vendinger. Det siste kan nok være en hard nøtt for leseren, og bør vel også være det for poeten, som ofte står i fare for å overberuses av sine kryptiske beskjeder om de nære ting contra kosmos.

Da kan det bli noe lettvtint. At døden er avhengig av livet, og omvendt, eller at «(...) ingenting er, alt er (...)», er vel i dag bare lyrisk drøvtygging. Selvfølgelig handler det også om angst og manglende livsinnhold. Kleiva kan se det for seg: «(...)smerte som alle tings opphav/og alle tings ende». I motsetning til Gud, som i Genesis

mener alt er såre godt, søker medernisten Kleiva å beskrive det strukturløse, det smertefullt tomme.

Samtidig er det vel knapt til å unngå at naturen spiller en sentral rolle. Hun kan koble januar, «det stillestående frostlandskapet», til både sorg, vemod og optimisme. I det hele tatt fascineres denne poeten av brå skiftninger, både i sinnsstemning og bildebruk. Likeens synes hun opptatt av å spille på motsetninger. Et sted for å antyde noe bak språket, et annet sted for å vise ambivalens: «(...)skrik etter hjelp men veit/og skrik derfor ikkje/uuthaldeleg og held det ut». Når jeg alt i alt synes det er nerve i Kleivas stoff, skyldes det ikke minst at hennes tekster kan virke frie for manerer og ladet med oppriktighet.

Frank Stubb Micaelsen